

Ο άνθρωπος πάνω από τα μέταλλα και τη δόξα (Σπύρος Δρόσος, γυμναστής)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=156125>]

Για να μην ευλογούμε, όμως, μόνο τα γένια μας, ας θυμηθούμε μια παλαιότερη περίπτωση, με εξαιρετικό παράδειγμα αθλητικού ήθους από έναν Ισπανό αυτή τη φορά. Σημαντικότερη κι από την πράξη του Ισπανού αθλητή θεωρώ ότι είναι η δήλωση που έκανε για να τη δικαιολογήσει. Εννοείται ότι δε θα μείνει μαθητής μου που να μη του το δείξω, στα πλαίσια του μαθήματος για το αθλητικό ήθος και το fair play (δίκαιο παιχνίδι -ελληνιστί “ευ αγωνίζεσθαι”)!

Το αυθεντικό βίντεο (15 δευτερολέπτων) που κατέγραψε το γεγονός, που θα το δείτε πατώντας [εδώ](#). Προσέξτε τη χειραψία και την έκφραση του προσώπου του Κενυάτη δρομέα, μετά τον τερματισμό. **Έτσι** νικιέται ο ρατσισμός στην πράξη!

Ακολουθεί το μήνυμα (ο τονισμός στα γράμματα είναι δικός μου):

Η ιστορία αυτής της φωτογραφίας έχει ως εξής: Στις 2 Δεκεμβρίου του 2012, ο Βάσκος αθλητής Ιβάν Φερναντέζ Ανάγια συμμετείχε σε έναν αγώνα ανώμαλου δρόμου στην Μπουρλάντα, στο Ναβάρρε.

Βρισκόταν στη δεύτερη θέση, σε αρκετά μεγάλη απόσταση από τον προπορευόμενο Αμπέλ Μουτάι, ο οποίος είχε κερδίσει το χάλκινο μετάλλιο στο αγώνισμα των 3000 μέτρων στιπλ, στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου το περασμένο καλοκαίρι.

Μπαίνοντας όμως στην τελική ευθεία, **ο Βάσκοκς** αθλητής **είδε τον Κενυάτη** δρομέα - σίγουρο νικητή της κούρσας - σαν να χάνει την αίσθηση του χώρου, και **να σταματά** να τρέχει μόλις 10 μέτρα πριν από το νήμα, **νομίζοντας πως είχε κιάλας περάσει τη γραμμή!**

Ο Φερναντέζ Ανάγια τον έφτασε και, **αντί να τον προσπεράσει** και να τερματίσει εκείνος πρώτος, σταμάτησε επί τόπου και με διάφορα νοήματα κατηύθυνε τον Μουτάι προς την γραμμή και **τον βοήθησε να τερματίσει πρώτος.**

Αμέσως μετά, ο Ανάγια, που είναι αθλητής με μεγάλο μέλλον (ήδη πρωταθλητής Ισπανίας στα 5 χιλιόμετρα, στη κατηγορία των νέων), δήλωσε:

«Ακόμα και εάν μου έλεγε κάποιος ότι, κερδίζοντας αυτόν τον αγώνα θα εξασφάλιζα μια θέση με την ισπανική ομάδα στο Πανευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Στίβου, δεν θα το έκανα. Η ενέργειά μου να βοηθήσω τον πελαγωμένο συναθλητή μου ήταν αυθόρμητη, και **η ηθική μου ικανοποίηση** από αυτήν **είναι πολύ μεγαλύτερη από οποιοδήποτε μετάλλιο.** Για μένα, **ιδίως με όσα συμβαίνουν σήμερα** στη κοινωνία, στην πολιτική, κλπ, όπου ο κάθε ένας κοιτάζει μόνο το δικό του συμφέρον, νομίζω ότι το να ενδιαφέρεσαι για τον συνάνθρωπό σου, **έχει μία ιδιαίτερη αξία**

«.

Και τελειώνω το μήνυμα σχολιάζοντας: **δεύτερος στον αγώνα, πρώτος στην ανθρωπιά!**

Αυτή την πρωτιά εύχομαι και σ' εσάς, ειδικά τώρα, καθώς εισερχόμαστε στην Εβδομάδα των Παθών, που η Εκκλησία μας, μέσα από τις ακολουθίες και τα τροπάρια, προσπαθεί να μας την εμπνεύσει, ώστε να υποδεχτούμε την Ανάσταση του Κυρίου μας με περισσότερη αγάπη και ομόνοια.